

[Ninn-Hansen.]

afgift i en periode; det fremgår også af vort forslag.

Endelig synes jeg, hr. Aksel Larsen gik fuldstændig uden om den opfattelse, han tidligere har gjort gældende, nemlig at han ønskede en privat finansiering af Store-Bæltbroen. Hr. Aksel Larsen vender sig så stærkt imod den måde, vi har udtrykt det på, men har hr. Aksel Larsen helt glemte sine egne udtalelser for tre år siden? Vi kan jo slå det op. Hvis det nu var en sag, vi kunne være enige om — jeg vil ikke sige, det er den eneste sag, men det er jo ikke så mange punkter, vi er enige om — så havde det dog interesse at høre noget nærmere om, hvordan hr. Aksel Larsen har tænkt sig en privat finansiering.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Når hr. Ninn-Hansen så udmærket kan huske, hvad jeg har sagt for tre eller et andet antal år siden, er det mærkværdigt, at han nu skal spørge om det. Men jeg skal da gerne oplyse ham om, at i det omfang, der kan være tale om privat finansiering, mener jeg naturligvis på lånevilkår. I tilfældet Store-Bælt vil jeg nok tro, at det måtte blive en blanding af privat og offentlig finansiering, hvis man skulle gå den vej, at staten måtte låne pengene og give garanti for, at de blev betalt tilbage.

Det, der imidlertid er det springende punkt for mig ved det konservative forslag, er kravet om, at de, der finansierer, skal have koncession på broens drift og mulighed for at tjene ekstra, efterhånden som trafikintensiteten øges. Det er det, jeg vender mig imod; det er dér, forskellen ligger. Jeg håber, hr. Ninn-Hansen nu har forstået det.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Ninn-Hansen): Det sidste drøfter jeg gerne med hr. Aksel Larsen i udvalget. Det, der interesserer mig, er, at også — ja, selv — hr. Aksel Larsen og hans parti nu udtaler sig med interesse om en privat finansiering, i hvert fald ikke afviser en privat finansiering. Så kan jeg fortælle hr. Niels Westerby, at

jeg er ganske tilfreds med den interesse, der har været for forslaget om privat finansiering.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg synes, det er velgørende, at selv om hr. Niels Westerby og hr. Ninn-Hansen i denne sag tilsyneladende står så langt fra hinanden, som man næsten kan komme, så er de enige om ét, nemlig at bebrejde undertegnede, at det går for langsomt.

Dertil vil jeg gerne sige — som jeg i og for sig sagde det i mine første bemærkninger — at det skam ikke er med min gode vilje, at det går for langsomt. Jeg havde meget gerne set, at vi havde været meget længere fremme med denne sag. Jeg har prøvet på at redegøre for begrundelsen for, at det er gået så langsomt.

Først var der kommissionsarbejdet, som jeg vel ikke kan få megen bebrejdelse for; der var jo tale om en kommission, der arbejdede selvstændigt. Den arbejdede i 11 år — jeg var ganske vist medlem et år, før jeg blev minister, og man fik heller ikke mulighed for da at gøre kommissionsarbejdet færdigt.

Så snart kommissionsarbejdet var færdigt, arbejdede vi da meget hurtigt med det lovforslag, der stillede 10 mill. kr. til rådighed, og vi skitserede dengang over for folketinget, som enstemmigt vedtog lovforslaget, hvad disse penge skulle bruges til.

Jeg tror, vi havde været længere fremme med hele dette arbejde, hvis der så ikke var kommet det ind i billedet, at Dansk Ingeniørforening rejste kravet om en international idékonkurrence. Dette spørgsmål arbejdede vi med frem og tilbage. Vi var lidt i tvivl om, hvorvidt vi skulle gå ind for det, men vi mente, at det godt kunne være; det bagefter med god grund kunne bebrejdes os, hvis vi ikke havde udskrevet en sådan konkurrence. Dette medførte igen et meget stort arbejde med at udarbejde betingelser o. s. v. for de teknikere, vi nu engang har til rådighed — og vi kan ikke få flere, både af økonomiske og af saglige grunde, fordi der ikke er nogen at få fat i.

Alt dette har gjort, at arbejdet ikke har kunnet gå hurtigere. Jeg har gerne villet gentage denne forklaring, for at man ikke skal have indtryk af, at vi ligefrem lægger